

Floro viola

Kék ibolyácska

Nekonata komponisto ĉ. 1650. – versaĵo de Vargha Károly

Al Esperanto tradukis: Antono Samak

Allegro vivace

S. Va - le vin, so - la flo-ro vi - o - la, ve-kas la sun - le vi - ĝo.
M. Va - le vin, so - la flo-ro vi - o - la, ve-kas la sun - le vi - ĝo.
A. Va - le vin, so - la flo-ro vi - o - la, ve-kas la sun - le vi - ĝo.

9

S. Dol-ĉe vi flo - ras, be-las kaj bo - nas, ki-el la son - ĝa bil - do. -do
M. Dol-ĉe vi flo - ras, be-las kaj bo - nas, ki-el la son - ĝa bil - do. -do
A. Dol-ĉe vi flo - ras, be-las kaj bo - nas, ki-el la son - ĝa bil - do. -do

1. 2.

Zöld fű közt árva kék ibolyácska,
rád új nap fénye árad.
Illatod édes, kedves vagy s ékes,
nem szebb az álom nálad.

Lelkemben érzem, boldogság nékem
kis kelyhed illatárja.
Hozzád a szívet selymes kék színek
pompája hívja, várja.

Rózsás a távol, ködből kél fátyol,
szirmokra, fűre fény ül.
Április bája szívünkbe száll ma,
s távolba tűnik végül.

Zöld fű közt árva kék ibolyácska,
elröppen év és óra.
Múló az élet, vágyam sír érted,
szólíts egy édes csókra.

Vale vin, sola floro viola,
vekas la sunleviĝo.
Dolĉe vi floras, belas kaj bonas,
kiel la songa bildo.

El la kaliko al la animo
flugas la bonodoro.
Koron pulsigas, logas, altiras
blua kaj silka pompo.

Fore ruĝadas, brume vualas,
brilas la flor', la herbo.
Koren enfluas, fine ekflugas
foren la primavero.

Vale vin, sola floro viola,
trovis la hor', la fino.
Vivo forflosas, tamen mi volas:
tentu al dolĉa kiso.